

BRIAN
EVENSON

poslední dny

GNŌM!
2026

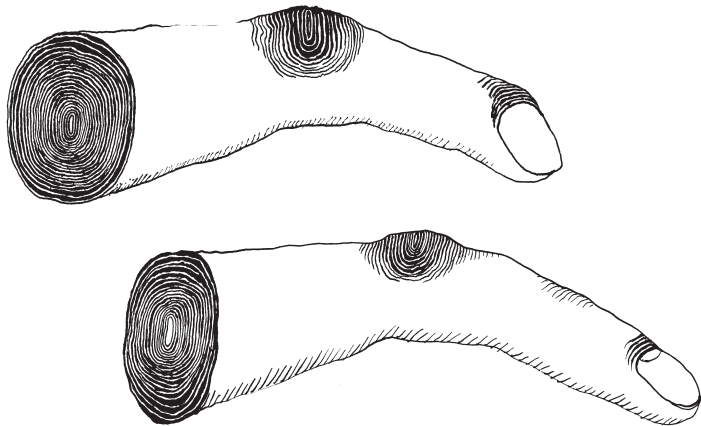
Poslední dny (Last Days)

Copyright © 2009, 2016 by Brian Evenson

First Published as Last Days in 2009 by Underland Press

Introduction © 2009 by Peter Straub

Published by arrangement with Frances Goldin Literary Agency, Inc. through Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Czech edition © 2026 Gnóm! – Jakub Němeček

Translation, book design © 2026 Jakub Němeček

Artwork © 2026 Amálie Němečková, Jasmína Němečková

První české vydání. First Czech edition.

ISBN: 978-80-88299-64-6.

*Zbývá ti jen jeden prst
a ten ukazuje ke dveřím.*

— Beck, „Jenom Bůh ví“

část první

Podruhé to bylo horší než poprvé, jednak proto, že už věděl, jaké to bude, a jednak proto, že loket je o hodně tlustší než zápěstí. Přesto to dokázal, levou rukou a navzdory tomu, že mu Borchert mířil pistolí na hlavu. Nejprve si pečlivě uvázal škrtidlo kolem nadloktí a potom prudce švihnul sekáčkem. Hned na první pokus usekl všechno a přirazil pahýl k vaříči. Pahýl se škvařil a kouřilo se z něj a jemu se začal kalit zrak. Zavrtil hlavou, ušel dva kroky k Borchertovi a zhroutil se na podlahu.

Potom se to zkomplikovalo ještě víc. Probral se k vědomí a zjistil, že Borchert klečí vedle něj, pistolí pořád namířenou, a dychtivě se na něj usmívá.

„Tak,“ pravil Borchert a oči se mu třpytily, „a co usekneme dál?“

Kline udeřil Borcherta vši silou do krku a muž padl nazad a lapal po dechu. Kline se dovlekl

až k němu a zalehl ho. Povedlo se mu dostat se k Borchertově zbrani právě včas, aby vrazil palec mezi lučik a zadní stranu spouště. Nalehl na Borcherta celou vahou a sunul se po jeho těle vzhůru, zatímco Borchert měl neustále spoušť zmáčknutou a snažil se Klineův palec vyškubnout. O vteřinku později zlomil Kline Borchertovi čelem nos.

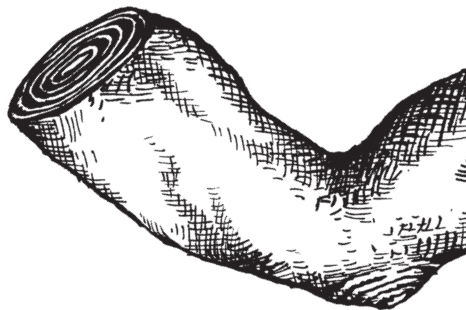
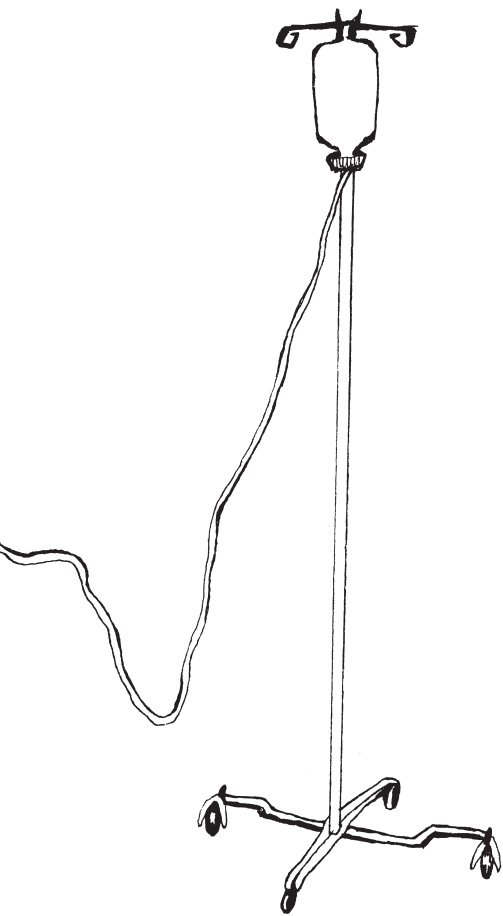
Bylo potřeba ještě pár úderů, než ten chlap upadl do bezvědomí a Kline mu mohl pistoli vyrvat. Potom mu vecpal do úst pásek jeho županu. Posadil se mu obkročmo na hrud' a jemně ho políčkoval, dokud Borchert neotevřel oči.

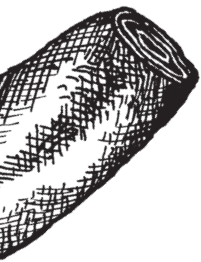
Je mi skvěle, snažil se přitom sám sobě namluvit, ačkoli měl pocit, jako by byl někde daleko od vlastního těla. Nikdy mi nebylo líp. Dokonce ho ani nebolela useknutá paže. Líně přemítal, jak dlouho potrvá, než zemře na šok.

„Nazdar, Borcherte,“ řekl, když muž pod ním zaostřil zrak, a potom napřáhl svou jedinou

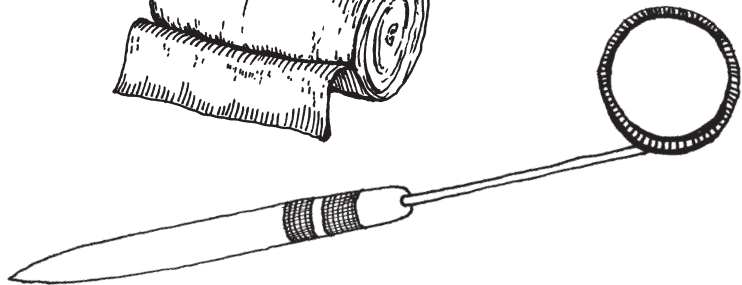
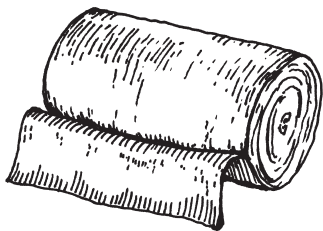
ruku a začal Borcherta škrtit. Bylo těžké hrdlo pořádně sevřít a bylo i těžké udržet stisk. V jednu chvíli se mu začala motat hlava a bál se, že by mohl omdlít. Ale když tahle chvíle pominula, Borchert už vypadal převážně mrtvý.

Potom se to zkomplikovalo ještě víc.

I.

Světlo, pak tma, pak znovu světlo. Coši ho tlačilo do tváře. Blížily se k němu a zase se od něj vzdalovaly nějaké zvuky zkreslené Dopplerovým jevem, snad to byla auta. Chuť krve v ústech, pak se jeho ústa krví naplnila a on se musel hodně snažit ji vykašlat, aby mohl dýchat. Ústa se mu zvolna naplnila krví znovu. Téměř jistě vykrvácí. Dýchal pomalu, pak vykašlával krev a pak dýchal čím dál pomaleji a pomaleji. Po chvíli přestal cokoli slyšet a nebylo už nic než tma. Přesto se pořád snažil dýchat.

Jakmile dýchat přestal, otevřel oči. Ležel v nemocniční posteli a z kapačky mu do paže vedla hadička. Pomyslel si, že by měl vstát, ale když to zkusil, měl pocit, jako by mu někdo zabodával do oka nůž až po rukojeť. A tak už to radši nezkoušel.

Místo toho tam ležel a hleděl nejprve na záves oddělující jeho postel od zbytku místnosti a potom na sadu zářivek nad ním. Když zavřel oči, světla tam pořád byla, shromáždila se mu za víčky, ostrá a jasná.

Nejspíš je to opravdu nemocnice, pomyslel si s očima pořád ještě zavřenýma. Což může být dobré, nebo špatné. Ale nikdy to nemůže být tak špatné, jako kdyby to opravdová nemocnice nebyla.

Chvíli mu trvalo, než si všiml, že teď mu chybí i zbytek paže, že je odseknutý v ramenním kloubu. Neohrabaně si odmotal obvaz a odloupl krví potřísněnou gázu. Ať to provedl kdokoli, odvedl profesionální práci, konec pahýlu byl hladký a mistrovsky zakončený, rovnoměrně kauterizovaný, hnisalo to jen lehce.

Když napjal svaly v rameni, chybějící paže ho začala brnět a z pahýlu začalo trochu víc

téct. Chybějící ruka brněla méně, skoro vůbec. Nejhorší byl ale ten kus mezi zápěstím a loktem, který si usekl sám, když se Borchert díval. V masu a kosti nad ním, tedy od lokte k rameni, které mu odňali bez jeho vědomí, cítil jen lehké mravenčení.

Znovu se pokusil vyhrabat se z postele a znovu pocítil bodavou bolest v oku. Když to zkusil ještě jednou, dostal se o kousek dál, ale potom se bolest vyostřila natolik, že celý pokoj odletěl kamsi pryč.

Když opět otevřel oči, seděl vedle něj muž v modrém plášti a hleděl na kovovou psací podložku. Trochu se mračil. Kline pozoroval, jak obrací listy a jak se, když pohne hlavou, v jeho brýlích hromadí světlo a zase prchá pryč. Na plášti měl připíchnutou jmenovku: Morand.

„Á,“ pravil Morand a usmál se. „Takže jsme se rozhodli, že budeme žít dál, že, pane Kline?“